

Cu ocazia sărbătoririi a 45 de ani de la înființarea partidului, gândurile mele recunoscătoare, strădaniile mele de artist și cetățean le închin lui. Nu știu dacă modesta mea muncă de actor va putea dovedi recunoștința și dragostea pe care o simt acum la al 45-lea an al partidului nostru părinte.

Emanoil Petruț

ROLURI, OAMENI, LOCURI

Spre sfârșitul lui martie mă aflu la Cluj, în orașul copilăriei mele. Jucam „în reprezentatie“, în cadrul colectivului clujean. După spectacol, drumul de la cabina trecea prin scenă. M-am oprit o clipă în fața somptuoasei săli goale — și cu ochii închiși m-am revăzut într-un colț al balconului, elev emoționat, vrăjbit de chemarea teatrului.

Cît de mult doream, visam să fiu actor, să transmit din scenă ceva din sufletul, din gândurile mele, să emoționez sau să înveslesc publicul. Visul meu s-a împlinit. Absolvind liceul, am reușit la Institutul de artă teatrală și cinematografică din București. N-au trecut mulți ani și iată că azi, actor fiind, îmi pot permite un mic bilanț: de la Peer Gynt, debutul meu, la Orin — tragicul personaj al lui O'Neill (cel mai recent rol pe scena Naționalului), cite roluri frumoase, mari, complexe am avut prilejul să le studiez, încercînd, pe măsura posibilităților mele, să le duc la capăt, să le dau viață!

În acest bilanț, n-aș vrea să menționez numai rolurile jucate; ci locurile, oamenii pe care i-am cunoscut și care au contribuit și contribuie la formarea mea ca artist-cetățean.

Institutul, profesorii — nu doar dascăli ai profesiei, ci îndrumători ai conștiinței socialiste —, apoi tînărul și entuziastul colectiv al teatrului din Piatra Neamț, la inaugurarea căruia am adus și eu modesta mea contribuție, și, în sfîrșit, evenimentul pe care l-am considerat miraculos, intrarea în colectivul primei scene a țării (vis cu timiditate nutrit de la balconul Teatrului Național din Cluj).

Aud pe colegii mei mai vîrstnici — maeștri ai scenei românești — povestind drumul lor, anii grei ai începutului, nesfîrșita figurație în nenumărate trupe, pribegia de pe o scenă pe alta...

Drumul meu e scurt și pare uimitor de simplu. Sint conștient că acest „miracol“ — împlinirea visului meu — n-ar fi fost posibil fără grija partidului nostru, pe care eu — ca întreaga mea generație — am simțit-o și o simțim clipă de clipă. Să-mi fie permis să amintesc doar cîteva din marile și frumoasele roluri încredințate: Alexei din *Tragedia optimistă*, Iulius Fucik, Ribakov din *Orologiul Kremlinului*, Richard din *Discipolul diavolului*, Val Xavier din *Orfeu în infern*, Mortimer din *Maria Stuart*, Rodolpho din *Uedere de pe pod*, Lennie din *Oameni și șoareci* — ca să nu omit rolurile mici sau mari din dramaturgia noastră originală. De pildă: Toma din *Moartea unui artist*, inginerul Sorescu din *Ștafeta nevăzută* și oțelarul Petre Orșa din filmul românesc „Aproape de soare“.

Lunile trăite în cetatea oțelului — Hunedoara —, prietenii trainice închegate acolo mi-au dat o mai deplină imagine a vieții noastre socialiste și a sensului ei fundamental: munca.

Aș putea să uit vreodată diploma de oțelar, pe care, în chip simbolic, am primit-o din mîna Eroului Muncii Socialiste, oțelarul Ștefan Tripsa? Ea a însemnat și înseamnă pentru mine prețuirea acordată de muncitorii hunedoreni muncii mele, nu de actor, ci de tovarăș al lor, de tînăr comunist, care muncește cot la cot cu ei.

Port în suflet o mare bucurie : pe scenă am avut prilejul să întruchipez pe cel mai iubit și mai luminos reprezentant al mitologiei noastre populare — simbol al vitejiei, dreptății și adevărului : Făt Frumos, iar în film pe Harap Alb !

Micul meu bilanț de activitate îl dedic cu emoție aniversării partidului, în rîndurile căruia am cîntea să mă număr.

Florin Piersic

NENUMĂRAȚII MEI EROI

Preda (din Anii negri), Victor (din Marele fluviu își adună apele), Lisandru (din Îndrăzneala și Punctul culminant), Spiridon Biserică (din Mielul turbat), Tase Mateescu (din Cu cine mă bat)... iată cîteva elemente ale autobiografiei mele scenice.

I-am întîlnit nu numai în cabină, în fața oglinzii, nu numai în text și replică.

Îi regăsesc în fiecare zi, în fiecare ceas, în orele dinafara teatrului, la ceasuri diverse, în împrejurări nenumărate.

Joc foarte des asemenea eroi, a căror prezență devine tot mai frecventă, tot mai caracteristică zilelor noastre.

Dificultatea cea mai mare, a mea, tînăr actor comunist, crescut în școala și teatrul Republicii Socialiste România, a fost nu doar de a cunoaște și de a înțelege acest erou, ci aceea de a reuși să-l înfățișez de fiecare dată altfel, nu multiplicat la nesfîrșit, ci de fiecare dată adus pe scenă într-o viziune tot mai adîncă, mai multilaterală, mai complexă. Și acest lucru nu se poate împlini altfel decît prin cunoașterea tot mai adîncă a realității, prin plasarea eroului interpretat în complexitatea fenomenului social ce-l determină.

Și mai ales se impune strădania de a descifra ceea ce este specific național unui erou al zilelor noastre, coordonatele psihologiei sale proprii, reacțiile sufletești specifice poporului român edificînd socialismul.

Am avut fericirea de a fi unul din interpreții marelui spectacol festiv închinat congresului de constituire a Uniunii cooperativelor agricole de producție.

Pe scenă, eu singur ; în fața mea, mii de oameni, cei mai înaintați trudiitori ai ogoarelor înfrățite prin muncă socialistă ; în sală, eroi interpretați de mine în piese de Maria Banuș, Gheorghe Ulad. Am încercat să le pătrund gîndurile, năzuințele, frămîntările.

Am avut numeroase întîlniri cu spectatori din uzine, de pe marile șantiere ; am cunoscut eroi ai muncii socialiste, îndrăzneți făuritori de valori și bunuri.

În fiecare din ei caut să recunosc ceva, o fibră, un gînd, un anume mod de a reacționa, de a înfrunta greutățile, de a se autodepăși, de a cuceri ziua de mîine.

Nu vreau să fac un erou „cumul“ sau „panoplie“, ci să topesc multitudinea de calități sufletești ale eroului nou într-un personaj, diferit de la o scenă la alta, de la o piesă la alta, de la un autor la altul.

Și mai ales aștept cu dragoste acea piesă căreia să-i dedic tot ceea ce pot mîi bine în munca mea pe scenă, cu cît mai multă pasiune și cu cît mai mult entuziasm. Acesta este rolul mare, marele rol al vieții mele, pe care eu, ca oricare alt actor tînăr, îl visez cu precădere.

La spectacolul festiv de care pomeneam, a fost un moment deosebit de emoționant : un grup uriaș de pionieri cîntînd cu voci de cristal un înălțător imn : „Mulțumim din inimă partidului!“ În culise, eu și tinerii mei colegi actori murmuram odată cu ei cuvintele care spun totul !

Silviu Stănculescu